

[Tørnæs]

USA? I landforureningsrapporten er det anført, at der inden for de seneste år i USA er fremkommet nye oplysninger, der tyder på, at udslip af den størrelse, der i redegørelsen betegnes som det værst tænkelige uheld, er fysisk umulige. Jeg vil gerne høre ministerens vurdering heraf sammenholdt med den svenske regerings beslutning om, at der senest i 1986 etableres et filterarrangement for yderligere at formindske risikoen for store udslip af radioaktive stoffer.

Vi har i de seneste år importeret store mængder af elektricitet fra Sverige på grund af den fordelagtige pris, der har kunnet opnås. Hvor stor en besparelse er der opnået herved i forhold til, hvad det ville have kostet at producere elektriciteten på et dansk kulfyret eller oliefyret værk?

Det værst tænkelige uheld vil ifølge rapporten betyde en stigning i kræftdødsfaldene over en 30-årig periode med ca. ½ pct., samtidig med at sandsynligheden for, at et sådant uheld indtræffer, er så ringe som 1:600.000.000 pr. år. Der må derfor være grund til at vurdere det sammenholdt med, som det også er nævnt af den tidligere taler, de miljøskader, som traditionelt fyrede kraftværker, herunder kulværkerne, på lang sigt påfører os.

Jeg er meget enig i rapportens konklusion, at de sikkerhedstekniske foranstaltninger er det helt primære, men det er da også godtgjort, at der ikke er nogen grund til at kritisere de sikkerhedsmæssige foranstaltninger ved Barsebäckværket.

Vi er endvidere enige i, at det til trods for den meget ringe, ja, nærmest ikke-eksisterende risiko for et uheld af den karakter på Barsebäckværket er rigtigt, at der opretholdes det nødvendige beredskab, og at det er i orden. En kritisk gennemgang af landforureningsrapporten viser, at risikoen i forbindelse med Barsebäckværkets drift ikke står i noget rimeligt forhold til den frygt, der næres for værket. Det er også værd at mærke sig, at man af rapporten tydeligt kan se, hvor vanskeligt det er at vurdere disse forhold, af den simple årsag, at der i dag ikke findes fortilfælde af en omfattende langvarig radioaktiv landforurening efter reaktorhavari på et atomkraftværk. Dette sammenholdt med, hvor mange atomkraftværker der findes, og hvor længe de har været i drift, viser efter min opfattelse en hel del om, at man bør af-

dramatisere forholdene omkring Barsebäckværket i det hele taget.

Det er derfor lidt uforståeligt, hvorfor ministeren har taget initiativ til at anmode den svenske regering om at få indkaldt den kommission, der er nedsat mellem de nordiske lande angående miljøskader eller risiko herfor, og jeg vil derfor gerne spørge ministeren, hvilke opgaver han forestiller sig at kommissionen skal arbejde med, om den skal arbejde ud fra den forudsætning, at Barsebäck skal bevares, eller om Barsebäck skal lukkes. Et udslip af den fortsat hypotetiske størrelse fra Barsebäck ville under de forudsatte ugunstige meteorologiske omstændigheder og øvrige maksimerede antagelser kunne få visse konsekvenser i Danmark, men der vil langt fra blive tale om nogen national katastrofe. De sundhedsmæssige virkninger vil være begrænsede sammenlignet med de mange daglige risici; f.eks. vil konsekvenserne af cigaret rygning i Danmark med det nuværende cigaretforbrug være 100 gange større. I betragtning af, at sandsynligheden for et stort udslip af radioaktivitet fra Barsebäck må anses for at være mindre end 1:1.000.000 i løbet af dette værks driftsperiode, og i betragtning af den ovennævnte ret begrænsede konsekvens, hvis det alligevel skulle ske, forekommer bekymringen med hensyn til Barsebäckværket at være absurd.

Margrete Auken (SF):

Regeringens brev om Barsebäckværket til den svenske regering var en glædelig overraskelse, fordi vi i lange tider havde forsøgt at få regeringen til at foretage sig noget i den retning. Det første forslag om at søge Barsebäckværket lukket fremsatte vi allerede i 1978. Siden har det været fremsat to gange, sidst med 4 partier bag. Selv om konklusionen på ministerens brev kan tage sig lidt valen ud, skønner vi, at den er udtryk for en procedure, regeringen henviser til med henblik på at få svenskerne til at lukke det fejlplacerede værk. Jo, vi er glade over at være kommet så langt, men unægtelig også overraskede, for de signaler, vi modtog om miljøministeriets holdning indtil dette brev, var i hvert fald ikke opmuntrende. Vi følte os virkelig indsyttede i de mange kommissioners strategi, den med, at man i stedet for at foretage sig noget nedsatte komiteer, udvalg og